

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Jójjön el a te országod!

(D. Althaus Pál ünnepi prédikációjából, amelyet a Lipcsei Misszió idei közgyűlése alkalmából május 22-én a Szt. Miklós templomban tartott.)

Jézus követei viszik ezt a mozgalmat országról-országra, egyik nemzedékből a másikba. Utját az országokon és korszakokon át megjelölhetjük és követhetjük a térképen. Isten hozzánk jövő országának tiszteletreméltó, szent nyomdokai: Pál apostol átkel Kis-ázsziából Európába! Az első ír-skót szerzetesek és Bonifácusz viszik a mozgalmat a brit szigetekről Németországba, Ansgar Brémából és Hamburgból Skandináviába, — hogy csak néhány állomást említsünk; és azután 1700 óta megy Európából az evangélikus misszió a többi földrészekre.

Ez a történelem nem egészen a politikai világtörténelem keretein kívül és azzal összefüggéstelenül folyt le. A politikai hatalmak és tettek — elég különös — nem ritkán eszközei voltak az evangélium előnyomulásának. Gondoljunk csak mi németek Nagy Károlyra és talán a Német Lovagrendre, amely a német Északkeleten forgatta a kardot és egyidejűleg a szláv poroszokat is misszionálta.

Viszont a Jézustól kiindult mozgalom a politikai történelmet is döntően meghatározta. A keresztyénség által keletkezett Németország, németiség, német lélek; a keresztyénség által keletkezett Európa, amely a keresztyénség ál-

tal nyerte egységét és vezető szerepét.

Tehát: a világtörténelem és a hozzánk jövő Istenországának történelme újból meg újból szorosan összefonódnak. S a kettő mégis kétféle és egymástól a döntő dolgokban független. Jézus követeknek nincsenek politikai céljai; az evangélium átszalad a népek, államok és fajok határain. A határok nem dőlnek le s a népek és államok ellentétei nem szűnnek meg. Istenországa, amely az evangélium által a szívekben beköszönt, nem teremt új földi világrendet, világbirodalmat vagy népszövetséget — világrend mindig csak politika által keletkezik; nem a keresztyén egyház építi az eljövendő évszázad világalkotmányát, ezt Franciaország csataterein harcolják ki erejük latbavetésével a nemzetek. Azonban a népek minden tusájának közepette állott elő mégis Isten országának csendes, politikátlan történelme által az egy, szent, keresztyén egyház minden nemzetben és országban. Ennek az egyháznak minden tagja szolidáris a maga nemzetével, harcolja annak háboruit, hordozza annak feladatát és terhét — és mégis egynek tudja magát Isten nagy gyülekezetével az egész világon, egynek Isten országában.

A háború idején is az egyház

minden tagja az egyazon nyomorúság és büntudat, irgalom és remény testvériségében áll Isten előtt. Ugyanazt a Miatyánkot imádkozza. A nemzeti akaratok összecsapnak. Azonban Jézus tanítvá-

nyainak szívemélyén ugyanaz a mozgalom van, Jézus mozgalma: „Szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod...”

Kunoss Jenő levele.

Peking, 1940 máj. 29. Érk. VI. 17.
„Meglátjátok, hogy merre indulhatok útnak?” Ezzel a kérdéssel végződött a fordításban közölt levél. (Amit Hunan felé tartó finn misszionáriusok küldöttek Kunos Jenőnek és feleségének.) Hónapok óta, de különösen e hetekben sokszor megakad szemem az asztalom felett a falon függő nagy kínai térképen. Mi még itt vagyunk Pekingben, a munkamezőnk lent van délen Hunan tartományban, az északi szögletben. Négy évvel ezelőtt 3—4 napos utazás volt az egész. Ma 8—10 hét, esetleg még több. Az incidens miatt megszünt a vasútösszeköttetés, harcvonalak tagolják részekre a tartományt. A mi finn testvéreink munkaterülete is a Tungting tó északnyugati partján van, tehát a kínai front oldalán. Az odavezető három utazási lehetőség közül csupán kettő jöhet számításba. Úgyanis a legkevesebb kellemetlenséggel és megpróbáltatással járó Paiking—Sanghai—Honkong—Francia Indo-Kína—Délnyugat Kínán keresztül való utat a borzasztó nagy költségek miatt nem is vehetjük számításba.

A norvégekből és finnekből álló úti-társaság most a Peking—Sanghai vasútvonalon indultak el. Fenn-Jannból indult útnak a karaván, amelynek 56 kocsját emberek vontatták (nincs benzin). Az útirány ÉNy volt egészen a Peking—Hankow-i vasútvonalon lévő Hszü-Chon-Jann felé, ahol a kis Laohokow nevű városban a norvégeknek kórházuk van. Onnan délnyugatra fordultak Sjannig. A nagy kerülőt a front miatt tették, hol az utóbbi napokban heves harcok folytak.

Jantze folyó mentén fekszik Sá-Szi, ahol át lehet kelni a hatalmas folyamon. Az átkelő helytől a Lichon mellett fekvő Tsingsih (a finn állomások egyike) csupán 50 km-re lehet.

Másik lehetőség Pekingtől Kaifeng-ig

vonattal. Jelenleg ez a város a Sárga folyónak nem déli, hanem az északi oldalán van. 1938-ban a Sárga folyó megint medret cserélt és a folyó ágya ketté választja Kaifeng-et és Csen Chon-t, lévén az előbbi város japán, az utóbbi kínai kormányzás alatt. Az utóbbi napok eseményei következtében senkisé megengedélyt a folyón való átkelésre. Chen Chon már nincsen messze a tőle délre fekvő Hszü Chon-tól, ahová 4 amerikai misszionárius indul az ősszel (amer. augusztána). Ők is remélik, hogy valaki elénk fog jönni, mert vezető nélkül nehéz útnak indulni. Bizonyára nem lesz semmi akadálya, hogy mi is hozzájuk csatlakozzunk, ha valóban erre az utazásra kerül a sor.

Ilyen utazás nem tréfa. S nem lehet előkészület nélkül nekiindulni. A táboriágyon, rovarporon (csipés ellen), orvosságokon, kerszerveken, iskolai szükségleteken keresztül mindenre kell gondolni, mert Kína belsejében az évek óta tartó háború és blokád miatt semmit sem lehet beszerezni. Legfeljebb úgy, ha valaki azt magával hozza. Így érthető meg, hogy a 10—12 tagú norvég-finn társaság 56 kordéján húztak a kulik 150—150 kg-nyi holmit. Ezerszámra bibliai részeket, orvosságokat, élelmiszereket, úgy hetvenfőnyi társaiknak.

Kínában nem lehet sietni az utazással. Ha esik, akkor megakaszt a sár. Ha sok a feladott áru, akkor amiatt kell várni. Sokszor a hatóság akadályozza meg a gyors utazást, lévén háború. Aztán közbejöhethet az őszi árvíz és várni kell, míg a Sárga folyó lepad.

Tervezni nem tervezhetünk semmit, de mindennap imádkozunk elindult társainkért és azért, hogy Ő mutasson utat, mikor és merre indulhatunk majd. A vásárlásnál és csomagolásnál sokkal fontosabb ennek az útnak az imádságban való előkészítése. Hiszen az ott lévő

munkatársak és kínaiak nemcsak orvos-ságra és veszendő holmira várnak, hanem Isten küldöttére, akivel együtt él, örül, szenved dolgozik és nem hagy fel annak hirdetésével, hogy „elközelgett” a mennyek országa. Térjetez meg és higgyetek az evangéliumban.“

Az elkövetkezendő hónapokban bár csak növekedne egyre bennem ez az útiláz. Hunanban van a mi helyünk, odavágyunk. Nem merem állítani, hogy sokat tudok kínaiul, de tavasszal nekikezdhetünk az irodalmi kínai nyelv tanulásához. Ez a nyelv sokkal tömörebb, mint a hétköznapi nyelv. Harmadát sem írják le azoknak a jeleknek, amelyek a beszélgetésben elengedhetetlenül szükségesek. A tömörséghez járul még a közbeszédben soha nem használt jelek

alkalmazása. Ez okozza a másik nehézséget. Az újságolvasás, még a napilapok olvasása is próbára teszi a kínait, nem is beszélve a folyóiratokról, melyeket csak a magasabb műveltséggel rendelkezők tudnak kibetűzni. Még fokozottabban lehet ezt állítani az ezer, kétezer évvel ezelőtt élő bölcsek klasszikus írásairól. Ennyi tanulás után azonban már szeretnék közelebbi kapcsolatba jutni az igazi gyakorlati munkával. Istennek adunk hálát az imádkozó testvérek hűségéért és az adakozók áldozatfilléreierért. S Isten előtt tárjuk fel otthon és itt kint a jelen és a közelgő álmait és látásait. Hű az Úr és Ő megcselekszi!

Testvéri köszöntéssel:
Kunos Jenő.

A Lipcsei Misszió közgyűlése (május 21 – 23).

A Misszió ideai összegyülekezései is nagy látogatottságnak örvendtek. Kitént, hogy a Lipcsei Misszió munkáját mennyi szeretet és hűség, munka, áldozat és imádság hordozza.

Az idén az összejövetelek sorát az ifjúsági missziói ünnepélyek nyitották meg. Május 21-én Lipcse hat templomában tartottak ifjúsági ünnepélyeket. Este a vendégek D. Ihmels lakásán gyülekeztek össze. Az estéli áhítatot Götz nürnbergi egyháztanácsos vezette 2. Kor. 3, 17. alapján. Götz a jelen világtörténelem eseményeiben rámutatott Isten kezére.

Május 22-én reggel D. Sommerlath tanár vezette a matutinumot a Tamás-templomban. Utána volt a közgyűlés, amelyen 37 kiküldött és 62 hallgató vett részt; a külföld nem volt képviselve. D. Sommerlath imával nyitotta meg a közgyűlést. A számadások elintézése után D. Dr. Ihmels igazgató tett jelentést a Lipcsei Misszió indiai munkamezejéről. Emlékeztetett arra, hogy 50 esztendeje annak, hogy a svéd Peterson Eszter mint első hajadon miszionáriusnő a munkamezőre kiküldetett; Peterson Eszter most is az indiai misszióban működik, a közgyűlés őt üdvözölte. Jelentést tett az indiai internálásokról s azokról a körülményekről, amelyek szükségessé tették egyes miszionáriusok hazahívását, továbbá az indiai munka pénzügyi állapotáról. A Lipcsei Misszió indiai munkájáért a svéd

missziói tanács vette át a felelősséget. — A keletafrikai munkáról Kähler felügyelő tett jelentést. Jelentette, hogy a háború ellenére a munka halad és a gyülekezetek magatartása sok hála ad okot. — Délután az itthoni munkának különböző kérdései kerültek sorra: adóügyek, a hazatért miszionáriusok jövője, a szeminárium, a missziói ünnepélyek. A közgyűlés délután öt óra-
kor énekel és imával végződött.

Délután a missziói ház kertjében Ihmelsné vezetése alatt összejövetel volt azok számára, akik a közgyűlésen nem vettek részt. Az indiai és a keletafrikai munkát ismertették az előadók.

Este 8 órakor volt a Miklós-templomban az ünnepi istentisztelet; D. Althaus Pál erlangeni egyetemi tanár prédikált Máté 6, 10. alapján: Jöjjön el a te országod.

Május 23-án volt az Egyházi Konferencia. D. Büchsel (Rostock) „Jézus származása” címen tartott előadást. Jézus származásának kérdése ősrégi, de ma különös jelentősége van. Fajtkutatói megfontolások itt nem vezetnek eredményre. Csak az evangéliomok fogadhatók el forrásokul s ezek világosan tanúsítják, hogy Jézus ahhoz a néphez tartozott, amelyben élt. Azonban Jézus egyedülálló személyiségét a környezetből és az átöröklésből egyáltalán nem lehet megérteni. Jézus egészen korlátlanul élt abból, ami fölötté van. Jézus Isten Fia egészen páratlan értelemben.

Származása Isten csodája az emberiségben. A benne, mint Isten Szentjébe vett hit az egyház alapja és ennek következtében az egyház létezésének feltétele. — A Konferencia második felében Lehmann missziói felügyelő tartott előadást „A déliindiai miszticizmus és mi” címen.

Délután a női misszió tartott összejövetelt von Stieglitz elnöknő vezetése alatt; az elnöknőt üdvözlötték abból az alkalomból, hogy 30 éve lépett be a Lipcsei női misszióegyesület tancsstagjai sorába. Weidauer missziói felügyelő „50 éves női missziói munka Indiában” címen tartott előadást.

Este a Központi Színházban volt összejövetel, amely látogatottabb volt, mint az előző években; nem volt elég ülőhely. D. Schumann szuperintendens tartott áhítatot Ésaiai 45, 18. alapján: „Én vagyok az Úr és több nincsen.” Úgy látszik, hogy a régi Európa elsüllyed és új van kialakulóban. De mindezeket felül trónol az, akinek Szent a neve. Gondoskodik arról, hogy országa eljőjön. Missziói parancsa erősen megáll háborúban és békében.

Az első előadást D. Ihmels misszióigazgató tartotta „A Lipcsei Misszió ma” címmel. Máté 8, 26.: „Mit félték oh kicsinyhitűek?” volt a kiindulása az előadásnak. Emlékeztetett az indiai női missziói munka úttörőjének, Peterson Eszternek kiküldésére. A kicsiny kezdetből nagy áldás fakadt. A női misszió gazdag virágzásra emelkedett és most a tamul Vedanayakam Lidia Tanjoreban megvetette a diakonisszámunka alapját. Tirupatturban hat betegápolónőt képeznek ki. A munka más ágai is mutatkozik Isten áldása, nem utolsósorban az iskolai munkán. A Gurukult (lelkészképző főiskola) elvégzett jelöltek különböző állomásokon kaptak elhelyezést. A munka a maga egészében ugyan megéri a háborút. A misszionáriusokat a többi németekkel együtt a háború elején internálták, most azonban kettő kivételével már megint munkában állnak s a gyülekezetek ragaszkodásukról és hálájukról tesznek bizonyosságot. Nyomasztó a pénzszüke. Ennek következtében kellett néhány missziói nővért hazahívni. Megtapasztaltuk azonban minden tekintetben a svéd misszió segítő szeretetét. Keletafrikából azt jelentik, hogy a gyülekezetek tovább növekedtek, most több mint 36.000 lelket számlálnak. Közvetlenül a háború

kitörése után az angolok a misszionáriusok egy részét internálták s azután egy olasz gőzhajóval Németországba küldték. Még mindig a foglyotáborban van Dr. Mergner missziói orvos és Triebel diakonus. Az Afrikában maradt misszionáriusok és nővérek vállán súlyos teher van. Idehaza is sokféle korlátozás alatt szenved a munka. A szemináriumi növendékek legnagyobbbrészt fegyverben állnak. A missziói ünnepélyek eleinte elakadtak, de hamarosan megint rendeződött a dolog. Emberi számítás szerint munkánk nagy veszedelemben forog. De bizakodó hittel a munkában maradunk.

D. Ihmels előadása után még három rövid jelentés következett. Gemeinholzer misszionárius az új-mosi-i (Afrika) evangelizáló munkájáról számolt be. Ott a munka egészen más jellegű, mint a régebbi területeken. Ujmosiban csak kicsiny keresztény gyülekezet van. De az állomáshoz hozzátartozik a nagy, háttartalan steppe (pusztaság), a maga tarkán kevert, hullámzó lakosságával. A munka primitív „bozótiskola” alakjában folyik, amelyet nemcsak gyermekek, hanem felnőttek is látogatnak; dolgoznak továbbá az ültetvényeken élő munkásokkal és végül a városi lakossággal, amely utóbbiak az új valóságban elsősorban anyagi előnyt keresnek. A fekete katonákra, a foglyokra és a belpoklosokra is kiterjed a munka. — Jäschke misszionárius a keletafrikai gyülekezeti életet ismertette. Afrika jelenleg nem sejtett méretű és kihatású időfordulást él át. A régi Afrika küzd fiaiért és szeretné őket a régi életformákban megtartani. A másik oldalon az európai civilizáció áramlik Afrikába bomlasztó erővel. — Végül Suppes misszionárius szolt a missziói iskola szolgálatáról. Wudee-ban, ahol a gyülekezet 600 lelket számlál, 11 iskola van 22 tanítóval és körülbelül 1000 tanulóval, közülök 800 pogány vagy mohamedán, az iskola elhagyása után 60 százalék részesült kereszttségben. Ez azt jelenti, hogy Afrikában fiatalokból álló egyházunk van. És ez a fiatalság szeret tanulni, sőt lázadozik, ha iskolai szünetet hirdetnek. Az öregekhez rendszert nem lehet férközni, ennek ellenben mienk az ifjúság és ez reménnyel tölt el bennünket a jövőre. — Imádság, Miatyánkkal és énekkel zárult a gazdag tárgysorozat estély.

(A Missionsblatt nyomán.)

Orvosi misszió az afrikai Madsameban.

Időközben a kávé-nagykereskedők mégis megint kezdtek venni s most már a poliklinika és a kórház látogatottsága rohamosan emelkedett. Hiszen a viskók televoltak vérhasban, tüdőgyulladásban és nagyon gonosz maláriában szenvedő betegekkel. Egymásután hozták a szülő asszonyokat s megtörtént néha, hogy Stebut Jenny nővér kénytelen volt a szülei terem mellett még egy nagy termet felnyittatni a szülő nőknek és gyermekeiknek. Messzebből is jöttek betegek, Arusából, Kindiből és Mazaiból. Karácsonykor annyi mazai betegünk volt, hogy Blumer misszionárius mazai nyelven prédikálta nekik az örömhírt. A nővérek az idén is iparkodtak ajándékozó szeretet által a sok beteggel és ápolóikkal éreztetni azt a nagy szeretetet, amelyet Karácsony hirdet.

Sajnos, a kórházi munka és a poliklinika feladatai egészen Jenny nővér vállán nyugodott. Azonkívül a háború elején különböző segítőket alkalmaztunk rövid munkára. Knabe kisasszony segédkezett ugyan, amikor ráért, azonban őt a gyógyszerész és a számadási munka nagyon lekötötte. Azonkívül a testvérem meghagyta, hogy a háború elején lehetőleg pontos leltárt kell csinálni, amikor is természetesen a régebbi leltárakat is fel lehetett használni. Képzeltető, hogy ez mennyi időbe kerül, különösen ha a mindennapi munka mellett kell elvégezni. Knabe kisasszony szülő nőket is gondozott és egy kis neveltgyermeket. Igen jól esett tehát, hogy Triebelné asszony férje internálása után magára vállalta a diakonisszaház háztartását. Ápolta egy misszionárius feleségét és kisgyermekét, főzött a nővéreknek és az európaiak kórházának és gondozta a diakonisszaház fehérneműjét és kertjét.

Az európaiak kórházába megint jöttek páciensek, köztük missziói nővérek,

akiket a Mosiból visszajött Kremz Erzsébet nővér ápol. Közben három hétig a Sanya-menti németeknek segített, míg Kokel Mária nővér őt Madsameban helyettesítette és valamelyest mikroszkopozott, mielőtt a Sanya melletti sirai munkát átvette. Mikor Erzsébet testvér visszajött, a többi páciens mellett egy mániákus beteget is kellett ápolnia, akit az angol kormány utalt át hozzánk egy német orvos révén. Nehéz idő volt ez valamennyiünkre. Ennek a páciensnek másfél éves gyermekét teljesen Erzsébet nővér gondozta. Végül a beteg a legerősebb kábítószerrel ellenére éjjelnappal annyira tombolt, hogy a kormányzósági kórházba kellett vinni. Gyermekeit magunknál tartottuk.

Hozzá még több, részben súlyos beteg gyermeket is hoztak, úgyhogy Erzsébet testvérnék éppen elég dolga volt. Január 21-ikén, amikor érkezett az „Urania“ gőzhajóra a kényszereszállítás időpontja, az európaiak kórháza két missziósgyermek kivételével kiürült. Délután 2 órakor egy nagy utaskocsi Madsameból 5 nőt és 7 gyermeket, azonkívül a környékről több német nőt és gyermeket vitt Mosiba. A keresztútnál Blumer misszionárius harsónakarának élén egy korállal búcsúzott tőlünk, Roth esperes úr mindnyájunktól búcsút vett. Egész éjszakán utaztunk Tangáig; a vámházban átkutattak bennünket, azután a gőzhajóra szálltunk és a gondjainkra bízott gyermeket átadhattam szüleinek.

Röviddel az angolok által történt elszállításunk előtt egy levél érkezett a missziói kórháznak és a kórház pénztárosának, amelyben arról értesítik, hogy Daressalamból egy bizottság fog kiszállni a kórház pénztárkezelésének és életének beható kivizsgálása céljából. Ezt a látogatást már nem várhattam be.

Dr. Jäschke Ernőné, orvos.

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: 1. Kor. 4. 20. Egyesületünk tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: augusztus 13-án, missziói csendes órát tartanak, Augusztusi imaóránkon elméldkjünk az 1. parancsolatról: „Ne legyenek más isteneid!“ 2. Mózes 20. 3. Ez a parancsolat Luther szerint azt jelenti: Istent mindennél jobban fél-

jük, szeressük és Őbenne bízunk. Vegyük ehhez: 1. Kir. 18. 21.: „Ha az Úr az Isten, kövessétek őt!“

Miben bízunk? Abban-e amit Isten ad, vagy pedig magában Istenben? Ezen fordul meg egész keresztény életünk. Könnyű fejünkkel és értelmünkkel azt felelni, hogy Istenben bízom, nem pedig adományaimban. De igen nehéz a valóság-

ban egyedül Istenben bízni. Luther azt mondja a Nagykátében, hogy az Isten igazi dicsőítése és tisztelete az, hogy a szívnek legyen bátorsága az Istenbe vetett bizodalomra feltenni és elveszteni mindent, ami csak van e széles világon.

S éppen ez, amikor mindent feltesszünk Istenre, ez az első parancsolat betöltése, ez Isten igaz követése. Mert azt jelenti, hogy Isten legyen hétköznapijainknak is az Ura, hogy akárhová visz utunk, mindenütt az Isten nyomdokain járjunk. Lássuk meg őt a kicsiny dolgokban éppen úgy, mint a nagyokban s ne véljük, hogy az istentiszteletünk korlátozható néhány ünnepi órára és választott helyekre.

A misszió voltaképpen nem egyéb, mint Isten követése Istenbe vetett bizodalomban és az ő parancsa iránt engedelmisségben. A missziói munka minden mozzanata, igehirdetése, tanítás, gyógyítás, és mind a többi, nem lehet más, mint Isten követése abban a szent meggyőződésben, hogy ez a követés az igazi életforma, amelyben kiéljük rendeltetésünket s megvalósítjuk életcélnkat.

Isten követése azt jelenti, hogy nekem nem szabad csupán magánéletet élnem. Nem önmagamért vagyok. Főcélom Isten dicsőítése és tisztelete, ezt csak úgy tölthetem be, ha hitemre mindent felteszek és mindent kockáztatok s hogyha életem hasznára van a világ-

nak. Isten mindig dolgozik, nem azért, hogy megkeresse betevő falatját, mert erre nincs ráutalva, hanem dolgozik, áldoz és szenved a világ javáért. „Úgy szeretete Isten a világot...”

Ez a keresztyén bátorság nem a szerencsés véletlenre számít és épít. A hívő keresztyén nem kalandor. Kockáztat mindent, Isten követésében. A hitetlen ember hitelensége abban mutatkozik meg, hogy bizodalma és bátorsága csak akkor jelentkezik, hogyha anyagi biztosítékai vannak. A hívő bizakodó és bátor minden körülmények között, mert minden körülmények között meglátja és bírja azt az Istent, akiben megbízik és akit követ. Annaira tele lehetünk hittannal, hogy a tanok elfogadása és a tévtanok cáfolása közben nem vesszük észre, hogy a hit alapja, az Istenbe vetett hit hiányzik belőlük, mert nem bízunk meg Istenben, nem féljük és szeretjük mindenek felett és előtt Őt. A keresztyén missziói munkának alapja ez az Istenbe vetett hit és bizalom; az első parancs betöltése, amikor nincs más Istene a misszionáriusnak, mint az Úr, az Isten.

Ima: Mindenhátó Isten! Add Szentlelkedet, hogy ne legyen más hitünk, mint egyedül Te. Ne bízunk másban, mint Tebenned. Megtaláljunk és kövessünk Téged minden időben. Merjünk Tereád feltenni mindent és elveszteni e világon mindent Te éretted. Ámen.

H I R E K.

Vedanayam Lydia: A diakonisszamunka kezdete Indiában. Isten kegyelmesen meghallgatta imádságainkat és megnyitotta az utat a diakonisszamunka szerény kezdetéhez, indiai missziói mezőnkön. Sok sürgető kérésre már hosszabb idő előtt otthont akartam nyitni beteg nők számára; de hiányzott a megfelelő vezető. Hosszú várakozás után április vége felé jelentkezett egy asszony, névszerint Zesammal. Holm és Kronsell kisasszonyok szolgálatában állt és késznek nyilatkozott az állás átvételére. Sokáig kellett küzdenie magával, míg állását elhagyta és átvehette ezt az áldozatos szolgálatot. Mennél jobban igyekeztek hatni rá a trichinopolyi hölgyek és én, annál kevesebb ellenállást tanúsított. Nem tudott meg-

szabadulni a hozzájutott hívástól, akármennyire is félre akarta tenni. Egy nemrég tőle kapott levél bepillantást enged belső ellenkezésébe. Megkísérelte a döntés elhalasztását későbbi időre, hogy tanácsot kérjen bátyjától és számos rokonától. Másnap reggel azonban eljött hozzám és azt mondta, most már legyőzött minden akadályt és készen áll a szolgálatra, nem mivel mások kényszerítik erre, hanem Isten hívása iránt való engedelmisségből.

Mindketten letérdeltünk és hálát adtunk Istennek ezért a változásért. Igen, az Úr csodálatosan cselekszik az embergyermekkel.

Kis, kertes házat béreltem Tanjoreben, templomunk és iskolánk közelében. Május 2-án két leány jelent meg,

Samathanam és Jane. Samathanam béna, de vidám és segítségre kész. Jane süketnéma, nagynövésű, világosbőrű, fűrtös hajjal és csinos külsővel. Tud varrni és himezni.

Május 3-án eljött Sandegren püspök felesége kíséretében, az otthon fölszentelésére. Hálaadó ének és a 103. Zsol-tár fölolvása után János 5, 1—9.-ről beszélt. Kifejtette, hogy nekünk mint Krisztus tanítványainak követnünk kell Urunk példáját a szeretet cselekedeteiben. A hit cselekedet nélkül holt. Ma egy mag vettetett el a szeretetbe, az pedig kikel és gyümölcsöt terem. Örömnap ez. Aztán a „Bethesda“ nevet adta az otthonnak. Sandegren püspöknek hozza-fűzte: „Izleljétek és lássátok meg, milyen kegyelmes az Úr.“ Ennek az otthonnak az alapítása bizonyosága Isten jóságának. Gerlach misszionárius ezzel az igével üdvözölt bennünket: „Elég néked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.“

Az ijesztő bot. Egy megkeresztelt néger fiú hordta ezt a botot magával. Gonosz lurkó volt. Mindenféle helytelenséget követett el titokban. Lopott is, ha valamit megkaparinthatott. Mindannyiszor, ha valamit művelt, egy rovást rótt botjára. Ahány rovás volt a boton, annyi gonosz cselekedetet vitt véghez. Csak egyetlenegy pajtásának mu-

tatta meg ezt a botot és az pogány volt.

A fekete fiú egyszer így szólt barátjához: „Nézz ide, a bot már majdnem egészen tele van bevágásokkal; már csak egy hiányzik. Ha a botnak végére érek, újat kezdek.“ „Dehát nem félsz a ke-resztyénektől?“ kérdezte pogány pajtása. „Nem hagyom magamat megfog-ni“, válaszolt a gonosztevő. „De Isten nem látja-e amit csinálsz?“ kérdezte a pogány fiú. „Ki tudja, vajjon Isten egyáltalán nálunk van-e“, nevetett a gaz-fickó gúnyosan.

Nemsokára bevágta az utolsó rovást is. Új botot akart hozni az erdőből, de nem jutott hozzá. Hirtelen beteg lett. Négy nap mulva, mielőtt észrevették volna, már halott is volt. Titkát magával vitte volna a sírba, senki emberfia nem tudott volna meg semmit róla, ha pajtása nem beszélte volna el. Ez azonban elment a „songang“-hoz (polgármester) és elmondott neki mindent, amit a botról tudott. Aztán megtörtént a tetetés. A polgármester tartotta a gyászbeszédet. Magasra tartotta a rovasos botot, elmondta a történetet a gonosz fiúról és ezekkel a szavakkal fejezte be beszédét: „Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg! Mert amit vet az ember, azt aratandja is.“

Kimutatás.

A Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1940. június 23-tól július 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938—39-re: Höll Aranka Kispeszt 6 P.

1940-re: özv. Taschner Ferencné Budapest 3 (1), Kiss András Szarvas 1 (1), Orosházáról: Frenyó László 1 (1), özv. Takács Sándorné 1 (1), özv. Süle Antalné 1 (1), Rajki Adorné 3 (1), Varga Klára 1 (1), özv. Varga Antalné 1 (1), Jakab Gyuláné 1, Adorján Imréné 1, Nagy Mária 1, Csorvásról: Forgács Károlyné 1 (1), Marczin Andrásné 1 (1), Pröhle Károly Sopronbánfalva 3 (1), Margócsy Emil Nyíregyháza 3 (1), Horváth István Felsőszeli 1 (1), Ostffyaszszonyfáról: Károlyi Alice 3 (1), Nagy Lajosné 1 (1), Brózik Erzsébet Békéscsaba 3, özv. Kibélbek Ferencné Percseny 1 (1), Kispesti ifj. egyesület 3, Kaposi Sarolta Nagykáta 3 (1), Szalay Rózsa Cegléd 1 (1), Lipták Gáborné Szeged 3 (1), özv. Cseh Istvánné Kis-zombor 1 (1), Lehotzky Jánosné Nagy-

lak 1 (1), Arató Sándorné Battonya 1 (1), Szentésről: Dr. Csák Béláné 1 (1), özv. K. Hódy Jánosné 3 (1), Havas Jakabné 1 (1), Karner Frigyes Kőszeg 3, Kápoly Elemérné Szentgotthárd 1, Kazány Vilmosné Felsőgöd 1 (1), Jeszenszky Gyula Kistarcsa 3 (1), Bachmann Frigyes Kiskőrös r. 2, Győrből: Liesche Károly 3 (1), Liesche Margit 3 (1), Zongor Endre 3 (1), Sáry Erzsébet 1 (1), Tiszaföldváról: Brózik Károly 3 (1), Brózik Károlyné 3 (1), Bikádi András Pusztaföldvár 1 (1), Mezősy Sámuel Edelény 1 (1), Pitvarosról: özv. Kochan Mátýásné 1, Jermányi József 1.10 (1) pengő.

Adományok: Budapestről: Dr. Molnár Gyula 3, Schulek Dóra 2, Bük-táborból hazatérő lengyelek 5, Rajkáról: N. N. 2, N. N. 0.50, özv. Oravetz Jnosné Pestszentlőrinc 2, Szabó Endre Széphalomtelep 1, özv. Varga Antalné Oros-

háza 0.50, Steiner Gyula Rákospalota 1.50, Lébényből: Baranyai Mária 3, „Erzsike“ 1, Sárkány Ferenc Körmen 3 pengő.

Perselygyűjtés: Gál Jolán Csepel 10.48, Kaposi Sarolta Nagykáta 4.85, Rajkai egyház 28.69, Oroszvári egyház 12.22, Asbóth Nővérek Sopron 4 pengő.

Offertórium: Battonya 2, Nagybánhegyes 2.05, Magyarbánhegyes 7.92, Nagylak 2.20, Szeged 2.60, Budapest-Üllői-uti külm. óra 2.36 pengő.

Gyermekszövetség és iskolai gyűlekezetek gyűjtése. Budapestről: v. Aczél László tanítványai 54.50, Hüttl Ármán tanítványai 30, Kriska Irén tanítványai 4.76, Kada Judit tanítványai Aszód 4.16, Jákfa 2.48, Celldömölk 4.26, Monor szeretetv. jöv. 31, Gyermekistentiszelet Rajka 10.70, Püspöktamási 2, Fonyódi vas. isk. 4, Lébényből: Isk. kisgyűl I—III. oszt. 1.60, IV—VI. oszt. 1.21 P. Bélyegért: Kriska Irén tanítványai Budapest 17.60, Nemescsó 1.20, K.-dorozló 0.80, Homokbödöge 7.46, Vanyola 11.48, Kovács József útján Egyházaskozár 9.88, Zsibrik 5.24, Buza Jánosné útján Zsdenyi törpe isk. 7 tanulója 5.44, Dombóvár 10, Mórchida 10, Körmen 2.50 pengő.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: N. N. 40, Kiss Mária 1.50, Rimár Ibolya 10, Gert Hermin Klotildliget 2, Győr-Nádorvárosi bibliakör 6, Győr-Révfalui bibliakör 21.10, Kaposi Sarolta Nagykáta 2, Plavetz Gyula Hódmezővásárhely 1, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Bachmann Frigyes Kiskőrös 2, özv. Vásárhelyi Dezsőné Tinnye 3, „Atom“ Mezőnagymihály 4, Asbóth Nővérek Sopron 2, Gerhát Sándor Galgajuta 10, Mezősy Sámuel Edelény 1, özv. Szabó Antalné Orosháza 3, Túrmezei Sándor Tokaj 2 pengő.

Kínai német misszióra: Brózik Erzsébet Békéscsaba 17 P.

Utazótitkár fizetése: Koncz Dániel Kispeszt 1, Asbóth Nővérek Sopron 2 P.

Cél megjelölése nélkül: özv. Szalay Dénesné Jobaháza 1, Bándy Endre Léva

E kimutatásban csak az egyesület pénztárába befolyt összegeket tüntetjük fel. A tagdíjaknál a zárójelben levő szám a Missziói Lapok előfizetési összegét jelöli. Aki ezt a Missziói Lapok kiadóhivatalának küldte meg, természetesen nem fogja itt nyugtázva megtalálni, csak a küldött tagdíjat vagy egyéb adományt. Ugyanis a lap terjedelme nem engedi, hogy minden lapelőfizetés külön nyugtáztassék.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1940. július 22.

Csekkzámla: 16.188.

1, Kiss Ferenc Uraiujfalu 5, Schablik János útján Mikoicsány 1.40, Kovalcsik Ilona Szarvas 1, Kiss János Hatvan 1, özv. Dankó Sománé Szarvas 1, Barlahidai Ielkészi hivatal 1, Krek Gyula Kispeszt 1, özv. Soltész Jánosné Nyir-egyháza 1 P.

Használt bélyeget és staniolt adtak: Kriska Irén tanítványai Budapest, Tomcsányi László tanítványai Kispeszt.

*

Ujjonnan belépett tagok: Döncz Tivadar Tokaj, Kajos János Szügy, Szende Ernő Kiskunhalas; Endreffy Zoltán Békéscsaba; Györy János, Bonnyai Sándor, Foltin Brunó Budapest; Chrenka Terézia, Fodor Endre Nagybánhegyes; Lehoczky János Nagylak; Dovály József Dr. Gubesó András, Honéczy Márta, Jermányi József, özv. Kochan Mátyásné, R. Kosztolányi Sarolta, Matusik István, özv. Pusztai Andrásné, Récszei Zoltán, Wlachowszky András Pitvaros; özv. K. Hódy Jánosné, Kovács Imréné, Irányi Lajos, Schrantz György Szentes; Brózik Károly, Brózik Károlyné, Csupor Ilona, Fekete Ilona, Huszár Eszter, özv. Rátfai Mátyásné, Krinty Péter, Sárkány Tibor Tiszaföldvár; Dr. Kontsek Károly, Dr. Kontsek Károlyné Nagyrév, Domolci Petronella, Dr. Keken András, Szerényi Anna Hódmezővásárhely, Lipták Gáborné Szeged; özv. Cseh Istvánné Kiszombor; Jancsó Bertalan Mezőhegyes; Andrékovic János Andrékovic Jánosné, Balás Pál Nagybánhegyes; Málnási János, Mekis Ádám Ambrózfalva, Arató Sándorné Battonya, Boros Károly Fábiánsebestyén, Dr. Csák Béláné, Huszák Józsefné Szentes; Kiss András Szarvas; Marcín Andrásné Csorvás, özv. Taschner Ferencné Budapest; Horváth István Felsőszeli; Károlyi Alice Ostffyasszonyfa; özv. Kibelbek Ferencné Percseny; Szalay Róza Cegléd; Havas Jakabné Makó; Rajki Andorné Orosháza; Jeszenszky Gyula Kistarcsa; Nagy Lajosné Ostffyasszonyfa; Bikádi András Pusztaföldvár; Sárly Erzsébet Győr.

Rimár Jenő, pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.

Telefon: 497-189.